

Eulàlia Canadés Espinal – Granollers, 30 d'abril de 1931 (90 anys)

RECORS DEL BOMBARDEIG DE GRANOLLERS

El dia 31 de maig d'aquell 1938 jo tenia set anys.

Recordo que, a les 9 de matí, estava a casa, al carrer Girona,64 amb la mare. El pare havia anat a regar a l'hort que portava en arrendament, on ara hi ha el llac del parc del Congost. La meva germana Elvira, que tenia 16 anys era a despatxar (vendre) faves al Sindicat, que tenia un local al carrer de Sans, entre els Radicals i la Policlínica. El meu germà Josep anava a l'escola Pereanton i no sé per què, jo era a casa.

De sobte sentim sirenes, bombes i, amb l'esglai vaig veure des del terrat de casa, que donava al camp de futbol, una fumerada que sortia d'un bon sot, davant mateix de la caseta d'en Tòful, que vigilava el camp. Llavors van dir que era una bomba que no havia explotat...

Recordo el pare que va venir tot esverat, i se'n va anar al Sindicat dels pagesos, on hi havia caigut una bomba i, pensant en la filla, va anar-hi corrent. La va trobar sota d'una biga que li havia caigut al damunt i no es podia aixecar. La van treure i amb la cama o cuixa trencada el pare i ella dalt de cotxes van recórrer l'hospital d'aquí Granollers, de Sant Celoni...i tot era ple. Van arribar a Vic, on la van ingressar i s'hi va estar molts dies. Va estar al costat d'una bona amiga d'aquí a Granollers, la Montserrat Castellsagué i sort en van tenir per ajudar-se mútuament: les famílies es tornaven per acompanyar-les. Tots aquests dies, una família de Centelles, que no coneixien de res al pare, el van acollir a casa seva perquè pogués estar a prop de la filla. Després, durant molts anys, per aquest temps agafàvem el tren "del Nord" i els dúiem un cistell de cireres de la nostra vinya i era una excursió molt celebrada. Amb el temps vam perdre el contacte i no recordo com es deien. Això em dol.

El pare va tenir un gran disgust al saber que aquell dia del bombardeig ell havia d'estar venent faves al Sindicat, com feia cada dia, però, en tenir hora per regar l'hort, va demanar a un bon amic si el podia substituir i aquell bon home va morir en el bombardeig. Va haver de viure amb aquest pes a sobre.

A la meva germana al taló li va quedar metralla i durant molt temps l'havien d'acompanyar a l'hospital a fer-li les cures, però no se l'hi curava. Recordo que no es podia calçar bé perquè l'hi feia molt de mal. Li va durar molt de temps. La resta de la família no vàrem rebre més conseqüències que el gran espant, dolor per la pèrdua de tantes persones conegudes i por, molta por. Jo, personalment, no vaig patir perquè tenia els pares i em sentia segura i acompanyada. La situació m'afectava, però no vaig tenir consciència del gran drama que es vivia.